

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Methodvs Expeditæ Commvniõnis Tum pro Sacerdotibus,
tum pro omnibus fidelibus communicaturis**

Tamburini, Tommaso

Coloniæ Agrippinæ, 1657

De præcepto communionis Paschalis, c. 4.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41783

C A P. IV.

De Præcepto Communionis Paschalis.

AD Sacram Eucharistiam
 percipiendam live præ-
 cepto humano, live divino, obli-
 gamur: Primò in Paschate: *a a c. Omnis*
 Secundò instante morte: *b Quo- utriusque*
 nam verò de singulis est sigilla- *de pœn.*
 tim agendum; initium facimus *o rem,*
 à præcepto Communionis Pas- *b De Lugo*
 chalis, quod fertur in c. omnis *disp. 16. de*
 utriusque de pœnit. & remiss. *Euchar.*
 ubi sic habetur. Omnis utrius- *sec. 2. n. 32.*
 que sexus fidelis, post quam ad
 annos discretionis pervenerit,
 semel saltem in anno, confitea-
 tur, suscipiens reverenter, ad-
 minus in Pascha, Eucharistiæ
 Sacramentum: nisi fortè de pro-
 prii Sacerdotis consilio, ob ali-
 quam rationabilem causam, ad
 tempus, ab hujusmodi perce-
 ptione

ptione duxerit abstinendum: alioquin, & vivens ab Ecclesiæ ingressu arceatur, & moriens Ecclesiastica careat sepultura. Hæc Canon Innocentii in Concilio Lateranensi. Iam si singulas ejus clausulas breviter percurramus; omnia quæ huc pertinent, bono ordine, explicabuntur.

§. 1.

Omnis utriusque sexus
Fidelis.

*Ubi, quid de non Baptizatis, Ene-
gumenis, stolidis, & simi-
libus.*

R Ecè (Fidelis) nam Ec-
clesiæ præcepta nec In-
fideles, nec Cathecumenos, ut-
pote nondum intra Ecclesiam
per Baptismum introductos affi-
ciunt. Scio aliquos a probabi-
liter opinari, non baptizatos ce-
neri

a De Lugo
de Euch.
d. 16 sec. 2
n. 17.

deri sub mortali, se per baptis-
 mum reddere aptos ad commu-
 nionem: ni faciant, peccare du-
 pliciter. Primò quia respuunt
 Baptismum. Secundò quia ca-
 paces se Eucharistiæ reddere ne-
 gligunt. Verum, alios *b* ejus-
 modi secundum præceptum ne-
 gare etiam scio: & meritò: hoc
 enim præceptum, quod Christus
 indeterminatè dedit, relinquit
 determinandum pro tali, vel
 tali tempore ab Ecclesia. Cum
 igitur Ecclesia non determinet
 pro non baptizatis, qui ad ipsam
 non pertinent, remanet pro his
 illa indeterminatio, atque adeo
 nulla obligatio: si quidem ad in-
 determinatum obligari potest
 nemo.

*b Sotus a-
 pud eund.*

3) Iam vero ut sciamus, qui
 nam, ex fidelibus obligentur in
 Paschate communicare viden-
 dum est, quibus nam ex iisdem,
 communicare posse conceditur:
 I hos

endum: a
 b Ecclesiæ
 c moriens
 sepultura,
 i in Con-
 n si singu-
 viter per-
 e huc per-
 e, explica-
 e sexus
 atis, Ener-
 r simi-
) nam Ec-
 ta nec In-
 menos, ut-
 Ecclesiam
 ductos affi-
 a probabi-
 ptizatos te-
 neri

hos enim omnes comprehendit
illud (omnis utriusque sexus.)

De Energumenis.

Dubitatur ergo primò an Ener-
gumenis danda sit commu-
nio, & consequenter an sint in
Paschate ad illam obligandi. Sa-
nè Energumenis olim, propter
decentiam, negabatur commu-
nio: postea tamen concessa est.
ut patet ex Concilio Arauxica-
no primo can. 14. semper intelli-
ge, dummodo cetera requisita
non absint, ut nimirum Ener-
gumenus devotè petat, non sit
periculum irreverentiæ, &c.

*e Vasq de
Euch. di
Sput. 212.
c. 4.*

*De Fatuis, Stolidis, Surdis,
Mutis, &c.*

4 Dubitatur secundò an ha-
beat semifatuis (nam omnino
& perpetuo amentibus non
quam licet dare communicatio-
nem.)

nem, ut etiam stolidis: quales sunt multi Africani, similesque debilem usum rationis habentes. Dico his non esse denegandam, *d* si non sit periculum irreverentiæ: Idem cenfeo de amentibus, quando habent aliquod lucis rationis intervallum. Idem de mutis *f* & surdis, etiam à nativitate: tum quia hi solent esse perspicacioris ingenii: *g* tum quia satis est, si mediocri rationis usu potiantur. Neque obstat hos aliquando debiliore rationis usu poltere, quam polleant pueri decennes v. g. quibus nonnulli, ut infra dicemus, communionem interdunt: non obstat, inquam, nam pro his est spes perfectioris iudicii, quo habito ab Eucharistia non excluduntur: at illis, cum non sperentur meliorandi, semper deneganda esset, quod non patitur pia mater Ecclesia. Iis, qui usum rationis habuerunt, quem deinde

I 4 de

d S. Th. 3.
p. q. 80. ar. 9
aliquos
commun.
e Jo. Sanc.
in sel d. 38
f Dian p. 8
tr. 6. res. 7.
g Sanc. de
matr. l. 1.
d. 8. n. 12.

de amiserunt, nec constat am-
fisse in peccato mortali, non esse
denegandam Eucharistiam in
articulo mortis, immo & aliquo-
ties extra illum, piè, & probabi-
liter, docet Villalobos, *h præ-*
Manual. fertim si retineat reverentiam
c. 4. n. 17. huic Sacramento, luceque ali-
qua rationis, ut modo dixi, fru-
atur aliquando: quales plerun-
que sunt Religiosi, qui quamvis
in amentiam inciderint, retinent
fere semper bonos habitus.

Hi omnes de quibus in hoc
§. locuti sumus, ita demum obli-
gantur communicare in Pascha-
te, sicuti pro judicio, quod par-
ticipant, sunt obligationis ex-
paces.

Dubitarur tertio de phreneti-
cis, seu de iis, qui habuerunt u-
sum rationis, instante tamen
morte amentes fiunt. Sed de his
proprius locus est paulò post *c. 5.*
§. 8.

Dubi,

Dubitatur quartò de pueris,
de quibus jam subdo.

§. 2.

Post quam ad annos discre-
tionis pervenerit.

*Ubi an Impuberes subdantur legi-
bus, & pœnis la tis ab homine.*

Infantibus, nostra hac æta-
te, non esse dandam com-
munionem, saltem ex tacito Ec-
clesiæ præcepto, certum est.

Dubium ergo superest, de
pueris usum rationis jam attin-
gentibus. De quibus duplex est
sententia: Prima dicentium *a a Suarez*
majoris discretionis usum requiri, *aliqu; cit.*
ut puer communicet, quam *à Jo. San-*
ut sacramentaliter confiteatur. *cez mox*
Ratio est quia in dicto c. Omnis *citando,*
utriusque, præceptum confes-
sionis fertur absolutè (semel in
anno confiteatur.) Vnde satis

est communiter ætas inter septimum, & octavum annum, quando incipit discretionis usus: at præceptum communionis fertur cum restrictione reverentiæ (suscipiens reverenter Eucharistiæ Sacramentum) Quare requiritur (inquiunt) ætas inter decimum, & decimum quartum, quando scilicet, secundum iudicium Confessariorum, & multo magis parentum, qui melius filios norunt, æstimauntur sufficienter discernere inter cibum, & cibum, &c.

*UJo. Sanc.
in sel. d. 26
Castrop. de
leg. d. 1. p.
24 §. 2. n. 7*

6 Secunda sententia est dicentium *h* eandem ætatem ad communionem sufficere, quæ ad confessionem: nempe aliquanto plus, quam septennium: non enim minus debet puer pro confessione discernere, quis, qualisve debeat esse dolor peccatorum, quanta sit offensa Dei, quo animo petenda venia, &c. quàm pro communionem, quid sit cibum

cibus i
votio re
ergo ad
ætas inc
eadem f
Utraq
bilis: u
obligari
ad com
cum po
eximi, u
aliquan

*An pu
ma*

7 Sec
resolven
ri, qui o
sum in
sunt; de
peccati
ab Eccle
tatem c
te Hæc
falses illa

cibus ille, quæ, quantaque devotio requiratur, & similia. Cum ergo ad illa cognoscenda satis sit ætas intra septem, & octo annos; eadem sufficiet ad hæc.

Utraque sententia est probabilis: unde sequitur à te posse obligari puerum post septemniū ad communionem Paschalem, cum posteriore sententia: posse eximi, usque ad decemniū, & aliquanto plus, cum priore.

An pueri subjaceant legibus humanis, quo ad culpam.

7 Sed jam hic solemne illud resolvendum est dubium, an pueri, qui ob perfectum rationis usum in utraque sententia possunt; debeant tamen sub reatu peccati mortalis, & sub pœnis ab Ecclesia inflictis ante pubertatem communicare in Paschate. Hæc difficultas petit universales illas duas quæstiones. Pri-

mò an ante pubertatem pueri subjaceant legibus humanis, quo ad culpam. Secundò an iidem subjaceant, quo ad pœnam; quas breviter discutere abs re non erit.

8 Quò ad primam : fuerunt quidam, qui affirmarunt pueros usque ad decimumquartum annum, & puellas, usque ad duodecimum completos (tunc enim est terminus, in quo incipit pubertas, ante semper dicuntur impuberes) non teneri legibus humanis, etiam Ecclesiasticis, neque ad culpam quidem: unde contra agendo, non peccare.

Nam propterea fortè Emmanuel Sàc in genuina antiqua impressione sic habet. Et si, quidam putant teneri ad confessionem, qui habet usum rationis, scilicet cum pudet malefacti; tamen Ecclesia non videtur obligare ante pubertatem.

In hoc tamen Emmanuelis dicto

*e Sà V.
Confess n.
3. in meo
Codice im-
presso Ve-
net. 1602.
apud Jo.
Baptist.
Ciottum
sub signo
Europæ.*

dicto
datis
dita fu
strictiv
men E
gare at
pœnas
ficas
sum à
cto.

9 P
tat Eco
gari pu
tionis
dari h
ni, lice
Quant
expecta
decern
firmat
annum
Ecclesi
quente
io
cet, pu
bent r

dicto advertendum est, in emen-
 datis novis impressionibus, ad-
 dita fuisse aliqua verba satis re-
 strictiva, in hunc modum: Ta-
 men Ecclesia non videtur obli-
 gare ante pubertatem, quo ad
 poenas non confitentibus impo-
 sitas. Id, quod est longè diver-
 sum à germano Emmanuelis di-
 cto.

9 Præterea Henriquez *apud Henriq.*
 rat Ecclesiæ præceptis non obli- *lib. 8. de*
 gari pueros statim, ac usum ra- *Euchar.*
 tionis habent: & alibi *e* asserit, *c. 42. n. 4.*
 dari his lactinia, in die jeju- *e Id 113.*
 ni, licet habeant usum rationis. *de excom.*
 Quantum autem, ut obligentur, *c. 49 n. 2.*
 expectandum sit; nequaquam *lit. N.*
 decernit. Denique Socus *f. Socus in*
 firmat usque ad duodecimum *4. dist. 12.*
 annum non teneri pueros ullis *q. 2. art. II*
 Ecclesiæ præceptis, & conse- *favetque*
 quenter, nec Confessionis. *ex parte S.*

10 Vera tamen sententia do- *Antonin.*
 cet, pueros statim ac usum ha- *2. p. tit. 9.*
 bent rationis; humanis, atque *c. 8. §. 6.*

adeo Ecclesiæ legibus astringi, nisi fortè expressè eximantur: ut certè à præcepto jejunii, usque ad vigesimum primum completum, eximantur. Ratio convincens est, quia puer, eo ipso quòd usum rationis participat, est capax obligationis legis humanæ, sicuti est capax legis naturalis, & divinæ: ergo non est unde eximantur, quando lex fertur pro omnibus, nec ipsi excipiuntur. Ita communiter Do-

g Salas Doctores, *g* qui expressè loquuntur de præcepto auditionis Missæ, de abstinentia à carnibus, de præcepto confessionis annuæ. Et quidem de hac confessione videtur minus esse dubitandum: si quidem Canon. Omnis utriusque sexus, videtur hoc comprehendere, cum præcipiat, ut omnes fideles, cum ad annos discretionis pervenerint, semel in anno confiteantur, si sibi sint consciï peccati mortalis: at hi pueri

Suar A-
zor alii,
Ec. quos
citant, &
sequuntur
Bonac d
de leg. q. 1.
p. 6. n. 8.
Sanc. l. 1.
in decal.
q. 12. n. 6.

ad

ad annos discretionis perven-
tunt, ut supponimus.

*An pueri subjaceant legibus hu-
manis quo ad pœnas.*

II Quo ad secundam, quæ
est difficilior disputatio, & con-
troversa magis, triplex est sen-
tentia.

Prima h docet pueros usum ra-
tionis ante pubertatem haben-
tes non astringi censuris, & pœ-
nis ab homine latis: astringi ra-
men à latis in jure communi.
Ratio est (inquiunt) quia in i ju-
re eximuntur pueri à pœnis la-
tis (ut ipsi explicant) à Iudice:
non verò à latis à jure. Addunt-
que, rationem convenientiæ, cur
ipsi ita explicent, esse, quia ad
incurrendas pœnas latis ab ho-
mine requiritur ordo judiciarius,
v. g. citatio, defensio &c. ad quæ
apti minimè sunt pueri: at verò
ad incurrendas pœnas latis à

*h Azor,
Sot. V. asq.
Th. & Jo.
Sancez ab
eodem Jo.
cit. in sel.
d. § 1. n. 31.
i C. 1 & 2.
de delict.
puerorum,*

jure, cum hæc non requirantur, apti erunt pueri, ac proinde illas legitimè incurrere poterunt.

l. sà V. 12 Secunda sententia opposita est dicentium, nullam prorsus pœnam, vel censuram sive ab homine, sive à jure latam incurri à pueris ante pubertatem. Ratio est quia adest decisio clara *cap. 1. & 2. de Delictis puerorum*, ubi pueri infra decimum quartum annum à pœnis simpliciter eximuntur: quæ cum universaliter loquatur, & ex alia parte, odia restringi debeant; non est asserendum decisionem loqui dumtaxat de pœnis latis ab homine: ubi enim lex non distinguit, nec nos distinguere debemus: multo minùs si distinguentes extendamus leges odiosas.

13 Ex qua secunda sententia sequitur hos pueros clericos rixantes, seque invicem percussiones

ientes *m* non incurrere excommunicationem: Si quis suadente, &c.

*m Molin.
allatus à
Fag. ibid.*

Sequitur secundò eosdem omitterentes confessionem annuã, vel communionem Paschalem non incurrere *n* excommunicationem, fortè in aliqua Diœcesi, contra non confitentes, vel non communicantes latam.

*n Jo Sanc.
in sel. d.
26. n. 18.*

Sequitur Tertiò eosdem aliquem occidentes non incurrere irregularitatem.

*o Avila
Henriq.
citati à Jo.
Sanc. ibid.
cont. Th.
Sanch. &
Granad.
ab eod. cit.*

Sequitur Quartò, eosdem committentes crimen in Bulla Cœnæ, non incurrere excommunicationem Pontifici reservatam, & similia: quæ multum dilatare poterunt conscientiam Confessariorum. Notatur etiam à Suario, *p* in Interdicto loci, tales impuberes, si illi contraveniant, peccare quidem contra præceptum in Interdicto latum, non verò incurrere pœnam impositam. Ratio autem prædi-

*p Suarez
d. 5. de
censuris
sect. 1. n. 19*

dictorum illa est, quia, licet ejusmodi pueri, cum sint rationis capaces, culpæ subjaceant; non subjacent tamen pœnis.

14 Tertia sententia docet prorsus omnia, quæ docet secunda sententia: addit tamen limitationem. Existimat enim solam excommunicationem latam ob percussione clericum, in cap. Si quis suadente, contrahi à prædictis pueris, cæteras omnes non contrahi. Ratio est, inquit, quia in c. Super eo, c. Pueris, c. Quamvis de sententia excommunicationis, pueri doli capaces mittuntur ad Episcopum, ut absolvantur à percussione Clericorum: quamvis non ad summum Pontificem, cui alias talis excommunicatio est reservata. Si igitur mittuntur ad Episcopum, ut absolvantur; jam supponuntur excommunicati.

Tres viri insignes, ut alios faciam, tenent hanc tertiam

sen-

sententiam: scilicet Thomas q
 Sanchez, Ioannes Sanchez &
 Castropalaus. *f*

15 Quoniam verò hi textus,
 quibus ipsi innituntur, diligen-
 ter perpenſi, rem aperte non de-
 cidunt; ideo iudico, secundam
 sententiam esse satis probabi-
 lem, nec tamen sua probabilitate
 carere primam, & tertiam.

Sed amabo te, expendamus
 prædictos textus: inueniemus
 enim Germanam textus inter-
 pretationem, vel à doctissimis
 ipsius viris, quando cursim loca
 leguntur, interdum effugere.

16 In c. Super eo primo de
 sententia excommunicationis
 sic habetur: Quod si clerici in
 fra puberes annos ad invicem,
 aut unus alterum percusserint;
 non sunt ad Apostolicam Sedem
 mittendi: quia eos ætas excusat.
 Advertis? non dicit esse mitten-
 dos necessario ad Episcopos, nec
 dicit, eos incurſisse in pœnam
 excom-

Th. Sanc.
in decal.

l. 1. c. 12.

Jo. Sanc.
in sel. d. 26
n 18.

Castrop.
de leg. d. 1.
p. 24 §. 2.
n 9.

excommunicationis : sed solum
 eos eximit à recurſu ad Pontifi-
 cem. Ex quo dicto colligi bene
 poteſt, eos non incurrere excom-
 municationem Pontifici reſer-
 vatam : at vero, quod nihilomi-
 nus incurrant excommunicationem
 ab Epifcopo abſolvendam ;
 colligi non poteſt ; abſurda enim
 eſt hæc conſequentia Non in-
 currunt excommunicationem à
 Pontifice abſolvendam : ergo in-
 currunt excommunicationem
 abſolvendam ab Epifcopo. Vel,
 non incurrunt excommunicationem
 Papæ reſervatam : ergo
 incurrunt excommunicationem.
 Ego enim contendo, illos, ſi Pa-
 palem non incurrant ; nullam in-
 currere : quia nulla alia niſi Pa-
 palis hac in re fulminata eſt.

17 In c. Quamvis eodem, ſic
 legitur. Incidens in Canonem
 non niſi ab Apoſtolica Sede eſt
 abſolvendus , niſi imminente
 mortis articulo, infirmitate, ini-
 micitiâ,

micitiâ,
 ſenili æ-
 alia corp-
 quolibet
 co retra-
 Ceterum
 mento l
 ris) ſub
 impedim
 Sedem
 vendi
 pi puer
 licem : c
 ſupponu
 excomm
 unde &
 alterius
 Nequ
 cæteris,
 municat
 rentur i
 tate, &
 id enim
 incurru
 nem Ca
 te, ſed q

micitia, aut inopia, puerili, vel senili ætate, fragilitate sexus, alia corporis impotentia, sive quolibet impedimento canonico retrahatur. Et paulo post; Ceterum, qui temporali impedimento laborant (exceptis pueris) sub juramento, ut cessante impedimento, ad Apostolicam Sedem accedant, sunt absolvendi. Hæc ibi: ubi vides excipi pueros à recurso ad Pontificem: certè, dicam ego, quia supponuntur non incurrisse in excommunicationem Papalem, unde & in nullam, quia nullius alterius meminit.

Neque obstat, quod pueri cum cæteris, qui Pontificiam excommunicationem incurrunt, numerentur ibi (puerili, vel senili ætate, &c.) Non obstat, inquam: id enim factum est, non quia ipsi incurrunt in excommunicationem Canonis. Siquis suadente, sed quia etiam ipsi verè con-

tra dictum Canonem, quo ad culpam, (quod non negandum est de pueris, de quibus loquimur) peccant.

18 l. c. Pueri eodem sic habes. Pueri, qui in Canonem inciderunt sententiæ promulgatæ (non dicit in excommunicationem, seu censuram, sed in Canonem, in quo sententia excommunicationis, pro adultis, promulgata est) sive ante, sive post pubertatem postulent se absolvi, potest Diœcesanus Episcopus absolutionis beneficium imperitari, cum propter defectum ætatis, in qua fuit commissus excessus, rigor sit mansuetudine temperandus. Haftenus Canon. Notas? Dicitur ab episcopo ejusmodi pueros absolvi posse: at posse etiam ab aliis legitimis Confessariis qui Episcoporum sunt adjutores, non negatur. Merito igitur colligi potest, eos ab ex-

com-

commu
culpa,

Sem

Ubi o

QU
sti
nus, n
Canoni
cleandu
confess
hanc oc
cit iau

Quos

Hoc
fideles,
tem usu
nium h

communicatione, licet non à culpa, liberos esse.

§. 3.

Semel in anno Confiteatur.

Ubi obiter de præcepto annuæ Confessionis.

Quamvis, id præsentis instituti non sit; nihilominus, ne pars aliqua omittatur Canonis, quem suscepimus enucleandum, etiam hoc de annuâ confessione præceptum, per hanc occasionem, explicare, non erit inutile.

Quos obliget hoc præceptum.

Hoc ergo præceptum omnes fideles, etiam pueros, sufficientem usum rationis post septennium habentes comprehendere,

re,

a Jo. Sanc.
in sel. d. 51
n. 31.

re, jam patet, ex dictis, præfer-
tim num. 20. Dixi post septem-
nium: nam si ante sint doli capa-
ces, non comprehendi, docet
Io. Sanch. a cum id per accidens
sit, ad quod Ecclesia non respe-
xit.

Quid si post septennium du-
bium sit, an sufficiente rationis
usu polleant? Respondeo nec
obligari: quia præceptum Ec-
clesiæ est de Confessione abso-
lute facienda: ac hi, cum non
possint ferre materiam certam,
id est peccatum mortale certum,
non possunt ab illo absolvi, nisi
sub conditione, ut dixi in Me-
thodo confessionis lib. 2. cap. 1.
§. 3. num. 8. Quare in illos ca-
dere non potest dicta absoluta
obligatio. Quod si ferant cer-
tum peccatum veniale, ad quod
committendum minor usus ra-
tionis requiritur, ex alio capite
non obligantur, nempe quia ad
venialia confitenda hoc præce-
ptum

ptum no
Adde q
fine.

20 P
obliget
venialib
pondeo.
enim Ch
indeterm
non tuli
confiten
enim so
gratiam
non nisi
ad tale
Quod si
requiritu
tur etiam
si, e de v
tunc con
nitione, r
bonis op
elemosy
non est it
opinione
rum d
pegant.

ptum non obligat ut jam subdo.
Adde quod dicam c. 5. §. 7. n. 14.
fine.

20 Petes an hoc præceptum
obliget eos, qui solis peccatis
venialibus aggravantur? Res-
pondeo. Non obligat. *b* Sicut *b* *Suar. de*
enim Christus Dominus (licet *pæn. d. 36.*
indeterminatè quo ad tempus) *sec. 2. ali-*
non tulit præceptum, nisi de *que.*
confitendis mortalibus: hæc
enim sola divinam ab anima
gratiam expellunt; ita Ecclesia,
non nisi de iisdem præceptum
ad tale tempus determinavit.

Quod si in Iubilæis, quando *c* *Sanch. de*
requiritur confessio, intelligi- *marr. l. 8*
tur etiam: ex opinione probabi- *d. 15. n. 19*
li, & de venialibus: ideo est, quia
tunc confessio, in eadem opi- *d* *Suar. de*
nitione, requiritur, ut unum ex *pæn. d. 52.*
bonis operibus assignatis, sicuti *sec. 3. n. 4.*
eleemosyna, oratio, &c. quod *Fagund.*
non est in casu nostro. Dixi (ex *præc. Ec-*
opinione probabili) quia nimi- *cles. 2. l. 2.*
tum *d* alii, etiam probabiliter *c. 2. n. 11.*
pegant.
De

De tempore hujus obligationis.

21 Iam vero quando obligat hoc præceptum? Respondeo, cum Canon, quoad Confessionem, dicat (semel in anno) quoad communionem (in Paschate) patet, latius tempus in Confessione, quam in Communione notari, nempe totius unius anni latitudinem.

Nec obstat praxis Fidelium confitentium in Paschate: id enim factum est, non animo introducendi consuetudinem obligatoriam, sed propter communionem, quæ tunc peragenda est. Quare si quis mortalia confessus est, intra annum, non obligabitur confiteri in Paschate alia mortalia de novo eodem anno fortè commissa, nisi per accidens, id est ob communionem: & sic, si propter infirmitatem, vel aliud impedimentum, com-
muni

munic
fiteri
etiam
cendi
mittit
ri ante
enim a
morta
ex præ

22

fitetur
sive ex
aliquo
sit, non
cepti h
confite
ceptur
illud f
vel cen
subder
talia) i
nique
rà dict

23

libus p
sola in

municare tunc non poterit; confiteri non obligabitur: e sicut etiam si periculum sit obliviscendi peccata, quæ deinde committit; nec obligabitur confiteri ante sequentem annum: solum enim ad unam Confessionem de mortalibus faciendam in anno ex præcepto compellimur.

22. Præterea, qui validè confitetur, sed sive per oblivionem, sive ex aliqua causa sine culpa, aliquod peccatum mortale omisit, non obligabitur, s ex vi præcepti hujus anni, eodem anno confiteri, quia jam implevit præceptum: obligatur ergo solum illud fateri in anno consequenti, vel certè (ut impleat præceptum subdendi clavibus omnia mortalia) in periculo mortis, vel denique ante Communionem, juxta dicta c. primo §. 8.

23. Qui verò, quia solis venialibus peccatis erat obnoxius, illa sola in prioribus v. 3 sex mensi-

e Laym. in

l. 5. tr. 6.

c. 5. n. 10.

Coninc. de

pæn. d. 5.

n. 33. quis-

quid dicat.

Nugn. tr. 2

in 3. p. 9. 6.

ar. 5. diff. 2

concl. 4.

f Hurt. d.

7. de pæn.

diff. 11.

bus anni confessus est, si deinde incidat in mortale, obligabitur ne in eodem anno illud confiteri? Respondeo obligari docet Vasquez: quia per hoc præceptum (inquit) determinatur præceptum Christi, quod fuit solum de mortalibus, ut supra dictum est num 20. Ergo illi non satisficit nisi per Confessionem mortalium, quæ fuit præcepta, non vero per Confessionem venialium: Ergo cum prædictus illam mortalium non fecerit, in posterioribus facere obligabitur.

24 Ex quâ doctrina sequitur eum, qui Confessiones exhibuit, vel frequentissimas de venialibus in undecim mensibus, & viginti novem diebus anni, si in ultimo die mortaliter peccet obligari eodem die, ni aliquo legitimo impedimento excusetur, (ut certè facilè in tali angustia temporis impediri poterit) antequam

g Vasq. de
pœn q. 90
ar. 3. dub. 1
n 16.

Hurt de
pœn. d. 7.
diff. 11.

quam sp
teri: qu
venialiu
cepto an
satisfeci
alicui vi
gaviam
nem ven
pro Eccl
vera et
difficulta
geret si
computa
dicendis
25 Qu
modi an
cipere, a
Primò
lium, qu
fecisti, ad
quam fac
tra una
plus, qua
Secun
catum m

quam spiret annus, illud confite-
ri: quia per illas præcedentes
venialium confessiones præce-
pto annuæ Confessionis non
satisfecit. Hoc autem durum
alicui videri posset. Scio Ocho- h Ochog.
gaviam h putare per Confessio- de Sacr.
nem venialium satisfieri præce- tr. 2. q. 9.
pto Ecclesiæ: in qua opinione,
si vera esset, non urgeret hæc
difficultas: sicuti etiam non ur-
geret si annus in hac materia
computaretur secundo modo, ex
dicendis mox num. 25.

25 Quatuor enim modis ejus-
modi annus computari, seu in-
cipere, ac terminari potest.

Primò à Confessione mortalis
illius, quam tu quodocunque
fecisti, ad aliam Confessionem,
quam facturus es: & ne scilicet i Sotus in.
intra unam, & aliam intercedat 4. dist. 18
plus, quam annus. art. 4. V. a.

Secundò à tempore, quo pec- lent. in 3.
catum mortale commisisti, usque p. q. 9.
ad punct. 4.

K

deinde
gabitur
d confi-
i docet
præce-
minatur
od fuit
ut supra
illi non
sionem
cepta,
nem ve-
dictus
erit, in
ligabi-
equitur
hibuit,
veniali-
, & vi-
, si in
cet ob-
o legi-
uferur,
ngustia
) ante-
quam

*k Joseph
de August.
in brevi
not præc.
Ecc. 3. n. 1
I Suar. de
pæn d. 36.
sec. 3 Co-
ninch de
pæn d. 5.
§. 54.*

ad Confessionem, *k* quam facturus es; ne scilicet intra peccatum commissum, & Confessionem plus, quam annus prætereat.

Tertiò à Pascha, *l* ad aliud Pascha, seu in aliquibus Diocesisibus à Quadragesima usque ad aliam Quadragesimam: qui videtur esse pro hac re annus Ecclesiasticus. Pascha autem, seu Quadragesima hic accipitur pro illis diebus, intra quos præcepta est Communio; ita ut omnis Confessio, quæ fit ante Dominicam in Albis inclusivè censetur spectare ad annum præcedentem: quæ verò post, ad sequentem.

Quartò à primò Ianuarii ad finem Decembris, *m* qui est annus communis, & civilis.

26 Ex his annis computandi modis, primi duo prædicto Suario non placent, & meritò: quia illa verba (semel in anno) quibus

*m V asq de
pæn q 90.
ar. 3 d. 16. 1
§. 25.*

quibus
ptum
tos ter
proom
pro libo
ne sing
semel j
jéjunes
telligit
tiome
determ
cendur
riores
bables
illa leg
que fer
nus en
sumi E
liter, c
27
quem
pio an
rius,
bienni
Ref
Prest

quibus latum est hoc præceptum. videntur significare certos terminos, & determinatos pro omnibus, non verò singulos pro libertate, seu determinatione singulorum: ut cum dicitur *semel jejunes in mense*, *semel jejunes in hebdomada*, non intelligitur nisi à determinato initio mensis, vel hebdomadæ ad determinatum finem, &c. Dicendum igitur est, duos posteriores modos esse utrosque probabiles. Ratio est, quia verba illa legis, (*semel in anno*) utrumque sensum facere possunt: *annus enim*, & probabiliter, potest sumi Ecclesiasticus, & probabiliter, civilis.

27 Dices, at sequitur posse quempiam confiteri in principio anni unius, & in fine alterius, & sic differre quasi per biennium Confessionem.

Respondeo etiam Sacerdos potest recitare. *sine mortali*, officium

ficium hodiernum, initio hujus diei, & crastinū, in fine ejusdem diei crastini: & sic quasi per biduum differre recitationem Nec igitur id in casu nostro inconueniens est, posita tali forma præcepti.

28 Porro, qui ne semel quidem, confiteatur in anno, obligatur ne confiteri statim incepto anno sequenti? Respondeo. Quã-

Coninch de pœn. d. 5 n. 61. Jos. de August. in breui not. præc. Eccl. 3 n. 4 o Valent. tr. 4. d. 7. q. 8. p. 4. § Tertio notandū, Filliuc to. I. tr. 7 c. 3 n. 55.

vis multi n̄ probabiliter contendunt obligari; unde ni statim confiteatur, novo (inquiunt) & continuato peccato peccat; tamen probabile etiam est, o non obligari. Ratio est, quia hoc præceptum non est, ut putant aduersarii, primariò de Confessione, & secundariò de tempore, ut cum quis vovet, vel ei à Confessario, pro satisfactione, imponitur jejunium v. g. qui, si non potest, uno die, debet alio, jejunare; sed est præceptum, Confessionem, & tempus æquè respici-

ficiens
addictu
no, seu
patet ex
confitea
cto; pec
non am
iri anni
præcep
Sacerdo
pro tot
viginti
divinur
actis;
præter
obligat
ex hac
quitur
timum
anno
Confe
non ob
nisi ad
tra ip
genda

piciens : est enim præceptum addictum tempori, videlicet anno, seu duodecim mensibus, ut patet ex vi illius (semel in anno confiteatur) Illo igitur transacto; peccavit quidem fidelis, sed non amplius præceptum præteriti anni illum urget, urget solum præceptum præsentis anni. Sic Sacerdos habet obligationem pro toto uno die, hoc est, pro vigintiquatuor horis recitandi divinum officium: at illis transactis; non remanet obligatio præteriti diei, sed supervenit obligatio diei præsentis. Atque ex hac probabili sententiâ, sequitur eum, qui ob aliquod legitimum impedimentum, toto uno anno, v. g. propter inopiam Confessarii, non est confessus, non obligari in anno sequenti, nisi ad unam Confessionem intra ipsius anni latitudinem peragendam.

*Causæ excusantes ab annua
Confessione.*

29 Illud nunc superest breviter addere, an aliquando ab ejusmodi annua Confessione fideles excusentur.

*p Coninch
de pœn.
d 5. n 73.*

Dico excusari : p & primò quidem eos , qui physicè non possunt : ut qui carent Confessario, &c. Secundò eos , qui prudenter timent revelationem sigilli, aut ne ipse confitens incurrat in grave odium ipsius Confessarii. Tertiò eos , qui confiteri non possunt sine notabili incommodo vitæ , fortunarum, &c. Nam , ut toties dictum est, præcepta positiva non obligant cum tanto rigore. Incommoda, quæ oriuntur præcisè ex ipsa Confessione, ut magna erubescencia , vel timor quòd teneatur quis à Confessario pro peccatore, non excusat :
quia

quia f
non te
gnam
subditu
vata ap
Navarr
Ludov
Henric
quia sic
tionis.
pium C
periore
tiam al
cap. 1. n
quid h
30
sum ad
rium,
ac labo
Quale
circum
narum
dentis
quæ d
31
sione

quia secus magni peccatores non tenerentur confiteri. Magnam erubescenciam excusare subditum ad confitendum reservata apud Superiorem, docent Navarrus, & Sylvester apud Ludovicum à Cruce: q adde Henriquez: r sed non placent: quia sic enervaretur vis reservationis. Quòd si subditus per ipsum Confessarium petiit à Superiore, & non obtinuit licentiam alteri confitendi; diximus cap. 1. num. 18. juncto num. 28. quid habeat remedii.

30 Hinc sequitur si non possum adire, vel vocare Confessarium, nisi conficiendo longum, ac laboriosum iter; me excusari. Quale autem tale sit; ex diversis circumstantiis temporis personarum, & similium, judicio prudentis, est expendendum. Vide quæ dixi supra c. 1. §. 6. n. 19.

31 Quod diximus de Confessione, ut semel hic dicam, de

q Ludov. à Cruce de Bul. Cruc. d. 1. c. 3. dub 3. n. 11. r Henricus l. 3. de pen. c. 19. n. 9.

communione Paschali dictum
esto: par enim est ratio.

*Coninch
de pœn.
d. 5. n. 74.*

*Suar. de
pœn. d. 36*

sect. 7. n. 3.

Coninch

de Sacr. d.

5. dub. 9.

Laym l. 5.

tr. 6. c. 5.

n. 11. & a.

li. comm.

u. Hugun.

præc. Ecc.

l. 1. c. 4. n.

12. contra

Henr. l. 4.

§ 4. §. 1.

32. Illud benè advertit Co-
ninch, / facilius fideles excusari
ab hac annua Confessione, quæ
tandem est ex Ecclesiastico præ-
cepto, quam à Confessione fa-
cienda, urgente mortis pericu-
lo, quæ est ex præcepto divino:
tunc enim urgentior excusatio-
nis causa, ut per se patet, expo-
scitur.

33. Qui autem fecit Confes-
sionem invalidam, sive ex defe-
ctu doloris, sive ex defectu inte-
gritatis Confessionis, sive ex
defectu absolutionis, &c. non
excusatur: sed debet denuo, an-
te quam annus evolet, validè
confiteri. Ratio est, quia non
fecit quod præceptum fuit: fuit
autem præcepta Confessio Sac-
ramentalis, quæ si est invalida;
Confessio non est. Ni denuo
confiteatur subiacebit *u. pœnis*
non confitentibus impositis.

34 Ne-

34 Neque obstat quòd ex com-
muni doctrina qui vel cum pec-
cato mortali vel etiam excom-
municatus & communicat in Pas-
chate, satisfacit præcepto, nec
subjacet pœnis contra non com-
municantes inflictis: non ob-
stat, inquam, quia hic verè susci-
pit Sacramentum, licet illicitè,
atque adeo facit quod præce-
ptum est: ibi non item.

35 Verum opposita opinio,
quòd nimirum satisfiat præce-
pto per invalidam Confessio-
nem esse probabilem meritò pu-
tant non nulli. y Ratio est, quia
Ecclesia solum externum Con-
fessionis actum præcipere po-
test, seu certè præcipit, & remis-
sio peccatorum est finis præce-
pti, non tamen cadit sub præ-
cepto.

Denique quando quis ad ali-
quod breve tempus excusatur,
dicam num. 55. sine: ut item an
sit obligatio præveniendi, di-
cam

x *Fagun-
præc. Ecc.
3. l. 1. c. 6.
n. 5.*

y *Fagun.
præc. Ecc.
2. l. 1. c. 4.
in 4. citãs
Gabrielè,
Sylvestriè
Victoriã,
Alensèm,
Sã, Canũ,
Ledesm.
Paludam.*

dictum

rit Co-
excusari
e, quæ
co præ-
ione fa-
pericu-
divino:
cusatio:
t, expo-

Confes-
ex defe-
ctu inte-
sive ex
&c. non
duo, an-
validè
quia non
uit: fuit
sio Sa-
nvalida;
si denuo
u pœnis
sitis.

34 Ne-

cam num. 37. & 38. denique quando est obligatio tollendi impedimenta, ut possit quis confiteri, dicam à num. 40.

§. 4

Suscipiens reverenter, ad minus in Pascha, Eucharistiæ Sacramentum.

Ubi de obligatione præveniendi, & tollendi impedimenta.

De loco Communionis, de tempore, deque ministris præsertim Religiosis.

36 **I**N Pascha, hoc est, ut jam consuetudo communis explicuit, à die Dominica Palmarum, & in aliquibus Diocesis, à Dominica prima Quadragesimæ, usque ad diem Dominicam in Albis. Cum autem hoc præceptum sit additum tem-

pori

ori Paschali; qui tunc non com-
municavit, peccavit quidem gra-
viter, sed non habet a obligatio-
nem statim communicandi, nisi
in sequenti Paschate: sicuti qui
Missæ non interfuit, die Domi-
nica, non obligabitur audire sta-
tim die Lunæ. Aliquos *b* proba-
biliter contrarium sentire non
ignoramus. Quod per Commu-
nionem peccaminosam satisfiat
præcepto, dixi modo num. 34.

a Tol. Vad.
Sa apud
De Lugo
de Euch.
d. 26. sect.
4. nu. 63.
b Suarez
Vasquez,
Fag apud
eundem.

*De Prævidente impedimen-
tum.*

37 At, qui prævidet se non
posse communicare in dicto Pas-
chali tempore, obligatur ne præ-
venire? Obligari docet Suarez. *c*
Negat Vasquez: *d* cum quo pro-
babilius sentio: quia præceptum
non urget nisi in Paschate. Idem
dic de eo, qui prævidet se, a quo
sequenti, confiteri non posse:
non enim obligatur hoc anno,
pro

c Ibid. a.
pu. b eund.
De Lugo.
d Ibidem
apud eund.

pro obligatione sequentis anni,
confiteri.

38 Hinc sequitur si quis com-
municavit, ante Pascha adhuc te-
neri in Paschate, quia ante non
satisfecit præcepto. At non te-
neri quando communionem an-
ticipavit ex intentione præcep-
ti, sequitur ex opinione Suarii
(quæ certè probabilis est,) quia
sic jam implevit præceptum.

39 Sed quid, si quis dum est
in prima hebdomada, prævidet
se non posse in secunda commu-
nicare: tenetur ne in prima heb-
domadâ communionem perage-
re? Respondeo teneri, quia jam
urget præceptum: ut qui die fe-
stivo potest, interesse sacro ma-
ne diluculo, si prævidet non posse
se circa meridiem; mane tene-
tur: quia ex uno capite potest, ex
alio præcepti obligatio adest.
Idem propter paritatem rationis
dic de prævidente, se non posse
confi-

confiteri, in fine anni: obligatur enim si potest ipso anni initio.

De obligatione tollendi impedimenta.

40 Diximus de prævidentē impedimentum: dicamus consequenter de eo, qui impedimentum tollere à se, ad communicandum in Paschate, ut etiam ad confitendum intra annum, obligatur. An excommunicatus v. g. an carcere detentus, an infirmus, & similes impediti obligentur sub mortali, contra præceptum Communionis Paschalis, & annuæ Confessionis, querere solutionem ab excommunicatione, excarcerationem, sanitatem, ut scilicet in Paschate communicare, & intra annum confiteri, licitè, & expeditè possint. Respondeo excommunicatus obligatur: carcere detentus,

L

&

e Suarez,
Avila,
Fag apud
Merollam
d. 4. de leg.
c. 3. dub. 37
n. 433. De
Lugo de
Euc. d. 10.
sec. 2. n. 27
cōt. Henr.
l. 13. c. 7.
n. 2.

& infirmus non obligantur. Ratio prioris dicti est, e quia præceptum Communionis, & Confessionis est magni momenti: cum Confessio, & Communio maximè conferant ad animæ salutem, & ideò rigidè obligat, & consequenter obligat ad removenda ea præsertim mala spiritualia, quæ possunt obstare ipsius præcepti adimplerioni. At, cum carcer, & infirmitas spiritualia mala non sint; non tam rigidè ad illa removenda præceptum Confessionis, & Communionis obligabit: ut ipsi etiam timorati conscientia ostendunt, qui non multum solliciti sunt de tollendo carcere, vel ægritudine ad hunc finem, ut possint confiteri, vel communicare. Enim verò naturalis, ad hæc mala corporalia avertenda, sollicitudo satis, superque est. Dixi autem initio hujus numeri 40. (similes impediti) id est involuntariè impediti:

dit: n
menta
difficili
ri, & co
est cont
41 Il
lic assi
nim no
dicatus
tendo f
tollenda
ur ipsi lic
ligatur v
teatur,
itas aut
& Comm
nenti ad
ri: &
tum rigi
um rigid
cada obf
Ubi com
42 A q
no accip

...ntur. Ra-
ia præce-
& Con-
omenti:
mmunio
nima fa-
bligat, &
ad remo-
ala spiri-
are ipsius
At, cum
iritualia
rigidè ad
um Con-
onis ob-
rimorati
qui non
ollendo
ad hunc
eri, vel
erò na-
poralia
tis, su-
a initio
les im-
è impe-
diti:

41 Illam etiam disparitatem
sic assignant Doctores. *f* Cur
nim non obligetur excommu-
nicatus (ex vi præcepti de au-
diendo sacro diebus festivis) ad
tolendam excommunicationem,
si ipsi liceat audire sacrum; ob-
ligatur verò modo dicto, ut con-
fiteatur, & communicet? Dispa-
ritas autem est, quia Confessio
& Communio sunt majoris mo-
menti ad salutem, quam auditio
sacri: & ideo illorum præce-
ptum rigidè, hujus autem, non
tam rigidè obligat fideles ad tol-
lenda obstantia impedimenta.

f Suarez
Sayr.
C. ninch.
apud Me-
rollam.
loc. cit.

*Ubi communicandum in Pas-
chate.*

42 A quibus autem, & in quo
lo accipienda sit sacra Eucha-
ristia,

g De Lug.
d. de Euc.
18. sect. 2
n. 36.

ristia, Paschatis tempore, nunc est dicendum. Id quod, ut melius intelligatur, advertendum est, ad licitè ministrandum hoc Sacramentum requiri jurisdictionem: g pascere enim oves pertinet ad pastorem proprium, vel certè ad ejus delegatum: quales, saltem extra Pascha, nunc in suis Ecclesiis sunt Religiosi mendicantes, ex privilegiis: Dico (nunc ex privilegiis) nam cæterum in Clem. prima de privilegiis excommunicantur Religiosi ministrantes Eucharistiam sine Parochi licentia. Præterea dico (saltem extra Pascha) nam, pro Paschate, dicam infra n. 48. & n. 51.

43 Sufficit tamen ejusdem Pastoris, seu Parochi consensus interpretativus, seu præsumptivus. Quis autem veniat nomine Pastoris, seu Parochi, explicabitur §. sequenti num. 56. Neque dicendum si requiritur jurisdictio, ergo
requiritur

requiritur
ut acci
tentia.
nam ab
Pœnite
quæ re
tentia
potenti
non ha
à super
ad adm
stiam,
semper
strabit
44 I
ri facul
quocun
mi Euc
b Nega
probab
45 I
difficul
li: nam
tur esse
dandan
extra f

requiritur consensus expressus, ut accidit in Sacramento Pœnitentiæ. Ne id dicas, inquam; nam absolutio in Sacramento Pœnitentiæ, est actio Iudicis, quæ requirit validitatem sententiæ potētis condonare, quam potētiā, seu authoritatem non habet inferior, nisi illi actu à superiore communicetur. At ad administrandam Eucharistiam, id non requiritur: quia semper validè Eucharistia ministrabitur.

44 Per Bullam Cruciatæ danti facultatem, ut extra Pascha à quocunque Sacerdote possit sumi Eucharistia, docet Vasquez; Negat Suarez: & utrumque probabile.

45 Hoc posito hic propria est difficultas pro tempore Paschali: nam pro hoc tempore videtur esse magis inviti Parochi ad dandam hanc facultatem, ut, extra suam Parochiam, fideles

L 3

commu-

h Vasq. de Euchar.

disp. 721.

9. 05. n. 4.

i Suar de Euchar.

d. 72. sec. 2.

communicent: quia tunc volunt recognoscere suas oves: unde non facile tunc præsumetur eorum voluntas, sicuti præsumitur intra annum, quando satis est, si prudenter judicetur, quòd si sciret, ratum Parochus haberet. Quo ad hoc igitur,

*1 Colligi-
tur ex Sãs
chez l. 3.
de matr.
disp. 23.
n. 17. ibi
secundo
probat.*

*m C offi-
cni de offi-
cio Archi-
presbyt.
Bonac. de
Euch. d. 7
p. 2. n. 11.
n Suarez
dict. d. 72
sect. 2. De
Lugo d. de
Euch. 18.
sec. 2. n. 50*

46 Certum est primò Vagos, & Peregrinos advenas posse ubilibet / huic præcepto satisfacere. Ratio est, quia saltè adest tacita sui Parochi, vel Papæ licentia.

47 Certum est secundò in Cathedrali posse *m* omnes, etiam de Diocesi: quia in Cathedrali adest Episcopus totius diocesis Pastor.

48 Certum sit tertio prædictos Religiosos, etiam in ipso die Resurrectionis posse *n* ministrare in suis Ecclesiis Eucharistiam iis, qui vel antea satisfecerunt, vel postea satisfacient in Parochia.

Ratio

Ratio
tra die
intelligi
commu
cepto, t

49
pro ho
ce satis
esse p
Paroch
erit, ut
cilius,
præsum

50
reman
peccet
tionabi
temptu
propter
velic in
alibi, q
peccet
ministr
Puro
est suu
re, & f

Ratio est, quia illa exceptio (extra diem Paschæ) probabiliter intelligi potest formaliter, pro communione facienda ex præcepto, tempore Paschali.

49 Certum sit quartò etiam pro hoc tempore, seu pro hac vice satisfaciendi præcepto, satis esse præsumptum consensum Parochi. Solum advertendum erit, ut modò diximus, hic difficilius, alio tempore faciliùs esse præsumendum.

50 Vnum igitur, aut alterum remanet incertum: an semper peccet mortaliter, qui, sine rationabili causa, sed sine contemptu, vel scandalo, solum propter suam commoditatem, vel in Paschate communicare alibi, quam in Parochia, & an peccet Sacerdos, si tunc scienter ministret huic Eucharistiam?

Puto quòd fidelis, qui paratus est suum Parochum recognoscere, & fortè, in anno, pluries re-

cognovit communicando in sua Parochia, non irrogat injuriam gravem Parocho, semel, aut iterum in sua vita, se subtrahendo in hoc ab ejus jurisdictione; atque adeo non peccat mortaliter, si semel, aut iterum in vita, modo dicto, in aliena Ecclesia, communicat in Paschate.

Idem puto, si Sacerdos secularis (nam de religioso mox à num. 51.) unum aut alterum, seu paucos tales communicet. Dico (paucos) si enim multos communicaret; irrogaret gravem Parocho injuriam, pertubaretque graviter ordinem Parochiarum. Ratio hujus doctrinæ est, quia rectæ rationi non apparet hæc gravis materia. Pascitur enim ovis, sed una, vel altera vice, quasi in alieno campo ab alieno pastore. Non igitur delinquitur contra substantiam præcepti, sed contra accidentia: & id tam rarò: ut multum in vitis
ratio

ratio
Pastor
cet esse
Sacram
diction
esse mu
mentis
esse mo
ut igit
est mor
men d
furto; i
subtra
Pastori
tale; n
dari ma
detur e
si I
dicaoti
cipanti
cet alio
men co
pter ec
fideles
munio
quidem

rationabiliter, non debeat esse Pastor. Scio quod Suarez o docet esse mortale ministrare hoc Sacramentum sine debita jurisdictione, & hanc obligationem esse mutuum ministrantis, & summentis: sed ipse notanter addit, esse mortale, ex genere suo. Sicut igitur furari v.g. alienam rem est mortale, ex genere suo, & tamen datur levitas materiæ in furto; sic se veluti surripere, seu subtrahere à jurisdictione sui Pastoris, erit in genere suo mortale; non tamen tollitur, posse dari materiæ parvitatem, ut videtur esse in nostro casu.

§. De Mendicantibus, Mendicantiumque privilegia participantibus, dico duo. Primò, licet aliqui negent; aliqui p tamen concedunt apud illos, propter eorundem privilegia, posse fideles satisfacere præcepto Cœmunionis Paschalis, in cæteris quidem diebus à Dominica Pal-

L 5

marum

o Suarez
de Euch.
d. 72. sect.
2. § hinc
sequitur.

p Bauny
in Theol.
moral. p. 2
tr. 5 q. 19.

marum ad Dominicam in Albis: at non in ipso die Dominico Resurrectionis: voluit enim Pontifex, ad quandam solemnitatem, in favorem Ecclesie Parochialis, excipere pro satisfatione precepti ipsum solum diem Dominicum Resurrectionis Ratio hujus sententiae ducitur ex iis duabus propositionibus. Prima quod satis probabile est q in privilegiis dictis, cum excipitur dies Paschae, solum excipi materialiter ipsum diem Dominicum Resurrectionis, idque ad satisfaciendum precepto. Esto sit etiam probabile, excipi formaliter, ut supra n. 48. diximus. Secunda quod in caeteris diebus, immo, & toto anno, praeter praestitum diem unicum Resurrectionis Dominicae, praedicti Religiosi sunt in suis Ecclesiis, immo & extra suas Ecclesias, atque adeo in alienis & delegati Parochorum, sic a Summo Pontifice instituta

q Beja
p. 4. cas. 4.

r Portell.
in resp.

instituti, ut patet ex eorum privilegiis. Lege Cōpendium privileg. Soc. Iesu V. Eucharistia ubi Pater Noster Generalis restringit nostros, ut in alienis Ecclesiis hoc privilegio, sine licentia eorum, ad quos pertinet, non utantur. In suis vero excipit ipsum unum diem Resurrectionis: intellige pro satisfactione præcepti. § 2 Dico secundò et aliquos putare universaliter, etiam pro ipso Paschatis die, posse satisfacere apud eosdem. Ratio est, quia absolutè sine restrictione Paschæ, id concessit Nicolaus Quintus, & Paulus Tertius Religiosis Beatæ Mariæ de Guadalupe, & consequenter per communicationem cæteris mendicantibus.

At, dices, hoc Privilegium fuisse vivæ vocis oraculo concessum, adeoque sublatum ab Urbano Octavo, qui omnia ejus-

Reg. p. 3. casu 39. adducitq; Joannem la Cruce Rodrig. Villalob.

Compēd. priv. Soc. Jesu V.

Euch. §.

2. sine.

Idem

Bauny ib.

leg. Hagun.

præc. Ecc.

3. l. 1. c. 5.

n. 13. &

De Lugo

de Euch.

d. 18. sec. 2

n. 49.

modi abrogavit. Respondent aliquos dicere fuisse per Bullam.

§ 3 Has duas opiniones relictas num. § 1 & § 2. non possum non vocare saltem speculative probabiles: si quidem probabilibus rationibus nituntur, bonosque habent authores. Et quidem prior videtur expeditior: ita tamen, ut neutram in usum, deducendam censeam, ne detur occasio, vel admirationis in populo, vel querelarum in Prælatiis.

§ 4 Dices extat novissima declaratio Sacræ Congregationis, qua præcipitur Archiepiscopo Neapolitano, ut id sub censuris prohibeat Patribus Theatinis, ex Societatis Iesu, quam adduxit, & timuit Dianam. u

*u Dian
p. 6. tr. 6.
ref. § 8. fine.*

Respondeo. De hac declaratione. Primò non constat authenticè. Secundò non est directæ illis religiosi sed Archiep. Tertio est epistola particularis, pro

pro Diœcesi Neapolitana, ubi
 fortè aliquod peculiare subo-
 ribatur inconueniens. Quarto
 principaliter, declaratio sic ha-
 bet. Conquesti sunt Parochi de
 Patribus Theatinis, & Societa-
 tis, quod asserere audent, perso-
 nas laicas assumentes in eo-
 rum Oratoriis, seu Congrega-
 tionibus Eucharistiæ Sacramen-
 tum, in die Paschatis Ecclesiæ
 præcepto satisfacere: cumque
 id minimè permissum sit, &c.
 Videt? loquitur de Congrega-
 tionibus, seu Oratoriis, utique
 privatis, in quibus iudicatum
 fuit inconueniens satisfieri præ-
 cepto; at nos loquimur in Eccle-
 siis publicis. Secundò loquitur
 de die Paschatis, id est juxta pro-
 babilem superiorem interpreta-
 tionem de ipso die Dominico
 Resurrectionis: ergo saltem
 priori sententiæ, num. 51. relatæ
 hæc prohibitio non obstat.

Confirmo. Docet, & quidem
 L 7 merito,

x Vasq. de
Euch. d.
211. c. 5.
§. 45.

meritò, Vasquez, x quando verba legis obscura sunt, locum esse opinionibus, & posse quempiam probabiliter verba legis interpretari, atque ita investigare mentem legislatoris. Iam, subsumo: in hac declaratione, ut etiam in privilegiis prædictis non clarè constat, quid importet illud (dies Paschatis) atque adeo obscurum est: ergo poterit quilibet illud probabiliter quid significet interpretari, & consequenter nos modo jam dicto, interpretari potuimus.

§. 5.

Nisi forte, de proprii Sacerdotis consilio, ob aliquam rationabilem causam, ad tempus ab hujusmodi perceptione duxerit abstinentium,

*Ubi, quis hanc, & alibi, quam in
Parochia communicandi, licen-*
tiam

iam concedere valeat. An Episcopus, Archipresbyter, Vicarius Generalis, Parochi Montis Regenses.

§ 5 Nomine proprii Sacerdotis intelligi Parochum est constans a omnium sententia: adhuc tamen aliqua enucleanda supersunt.

a Gloss in Clem. 1. de privil verb Presbyteri.

Dubitare enim quis posset, an Parochus licentiam concedere alicui fidelium valeat, ut non communicet in tempore Paschae? Dico non posse, id enim non concedit Canon, sed solum quod poenitens, propter rationabilem causam, cum consilio tamen Parochi, possit ad tempus Communionem Paschalem differre.

b Sa verb. Euch. n. 8.

Unde Sa sic habet b Qui post octidies, ante, vel, post Pascha, communicat, praeepto satisficit: & qui longè post, ex consilio Confessoris (ex decreto Eugenii IV. apud Navarrum) ubi obi-

obiter nota illud (longè post,) Non inficior causam posse esse aliquando tam gravem, ut possit, vel ex se poenitens, vel ex consilio prudentis ad tempus differre. Lege Layman, c qui id docet etiam de Confessione. Si quis (inquit) toto anno, nunquam confessus fuisset, & communionem ad breve tempus, ex causa, puta usque ad Pentecosten differre deberet; probabile est, graviter non peccaturum; & si etiam Confessionem differret, si putaret postea eam commodius peracturum esse. Verum si talis post Pentecosten mortaliter peccet; obligatus erit eo anno iterum confiteri: siquidem prædicta Confessio fuit ob obligationem præcedentis anni; ut notavit Coninch. Hactenus Layman.

Quæ nam sint hæ causæ ad differendam, immo ad omittendam Communionem; ex supra dictis

c Laym.

l. 5. tr. 6.

c. 4. n. 10.

dictis a
ligend

§6 S

re conf

alibi, c

munic

ne Par

solus

nomi

Quo r

qui cu

respe

rum,

Arch

ad cur

enim

ctu su

Sacer

57

in Cle

an Ep

ter Ca

licent

gioli

minif

ctum

dictis à num. 29. erit facile colligendum.

§6 Sed quis prædictum de iure consilium, ut item licentiam alibi, quam in Parochia, communicandi, dare poterit? Solumne Parochus, an etiam alii? Sanè solus Parochus, quique venit nomine Parochi, seu Pastoris. Quo nomine venit quicumque, qui curatum beneficium habet, respectu suorum Parochianorum, sive curatus vocetur, sive Archipresbyter, sive Vicarius, ad curam, sive alio nomine: hi enim omnes, vel similes, respectu suarum ovium, sunt proprii Sacerdotes.

§7 Dubitavit autem Glossa in Clem. prima V. Presbyteri, an Episcopus, & Archipresbyter Cathedralis Ecclesiæ possint licentiam concedere ut Religiosi possint tale Sacramentum ministrare: & resolvit, post factum, posse approbari concessionem

sionem datam à prædictis : sed ante factum melius esse ut ab his non concedatur.

58 Nihilominus non video, cur Episcopo id negari possit, ut item concedere Diœcesanis licentiam communicandi alibi, quam in Parochia : eum enim ipse sit Parochus, & Pastor suæ Diœcesis, ut omnibus constat, & eademmet Glossa ibidem facitur, immeritò id illi denegari poterit.

59 Archipresbyterum Cathedralis, respectu totius Diœcesis, ultrò concedo nequaquam posse: potest enim solum respectu suorum Parochianorum, quibus ipse Parochus est; nam licet in jure major sit ejus potestas; tamen jam in multis, ex antiqua consuetudine, eam esse restrictam, notant Doctores. *d*

*d Barbosa
de jure u-
niverso l. I
c. 25. n. 25.*

60 De Vicario Generali (Nam Vicarius Foraneus, cum ad ipsū cura spiritualis animarum non spectet,

spectet, nullo modo potest) quoniam facit unum cum Episcopo, & est Pastor ex officio, dicendum est e posse (etiam sine mandato speciali) ex sola Vicariatus generalitate. Cum enim, etiam sine speciali mandato, ex probabiliore sententia *f* concedere possit licentiam Sacerdotibus ad excipiendas confessiones; cur hoc non poterit, quod est minus?

61 Illud à me, dum hæc scriberem, Parochi Civitatis Montis Regalensis in Sicilia quæsi- runt, quod, quia facit ad institutum nostrum, hic asserere abs re non erit.

In dictæ Civitatis Cathedrali, & Matrice Ecclesia sex sunt Parochi, curam animarum totius Civitatis gerentes, æquales in potestate, singulique, pro ut casus occurrit, officium Parochi exercentes; solum enim ad laborem minuendum, per hebdomadas,

e Suarez de Euch. d. 72 sec. 2. §. sed inquirens circ. fin.

f Sanc. l. 3 de matr.

d. 29. n. 15 Barbos. de pot. Episc. p. 3 all. 54 n. 19.

madas, Sacramentorum administrationi assistunt: & solum, ad honorem, antiquior ex illis Archipresbyter appellatur. Iam, simul ne omnes, an quilibet ex illis, pro ut libuerit, sine dependentia à Sociis, poterunt hanc licentiam impetiri?

62 Respondi, quemlibet posse: si quidem quilibet est toto jure Parochus, nec unquam tale jus amittere potuit, cum talis potestas sit imbibita in ipso jure Parochi. Sanè hanc Ecclesiam puto esse ejus generis, quocura Animarum, Ecclesia, vel Episcopo incumbit, & per plures administratur: de quo Ecclesie genere meminit Tridentinum.

63 Dices si hæc Ecclesia est ejusmodi, sequitur, quod ipsi prædicti sex, non sint verè ordinarii Parochi, sed delegati, merique coadjutores Episcopi: atque adeo possumus dubitare, an ipsis

*Trid. ses.
24. de ref.
c. 18. init.*

n admini
solum, ad
illis Ar-
ur. Iam,
libet ex
ne depen-
unt hanc
libet pos-
toto ju-
uam tale
cum talis
ipso jure
ecclesiam
quocum-
vel Epi-
ures ad-
Ecclesie
tinum. g
lesia est
quod ipsi
ere ordi-
ati, me-
copi: ac-
tare, an
ipss

ipsis sit delegatum, posse dare
predictam licentiam.

Respondeo; cum ipsis detur
potestas, & authoritas ad uni-
versitatem causarum pertinen-
tium ad Parochi officium; hæc
etiam potest eisdem concessa e-
rit, sive sint ordinarii, sive dele-
gati: quod hic decernere non
est laborandum: & sanè si illis
conceditur officium ministran-
di omnia Sacramenta, curam-
que animarum habendi, quod
est majus; num potestatem con-
cedendi eam licentiam, quæ po-
testas longè minoris momenti
est, denegatam fuisse censebi-
mus?

Audi Emmanuelem Sà, h Cui
generaliter (inquit) committun-
tur omnia exercentia in Paro-
chia; potest dare alteri Sacerdoti
licentiam administrandi Sacra-
menta. Hæc Sà.

Adde quod in instrumenta in-
stitutionis ipsorum, eos absolu-
tè

h Sà V.
Sacramē-
tum n. 6:

tè Paroches nominat Archiepiscopus, seu Vicarius: instituens & in ritu, modoque accipiendi possessionem servantur in iisdem solemnitates servari solitæ in cæteris ordinariis Parochis. Quare non video, quo ad rem nostram, dubitationis esse locum.

Actus institutionis unius ex ipsis, quem authenticè exscriptum ego videre volui, sic habet: D. Hieronymus Rosado Coronel Vicarius Generalis Sede vacante hujus Civitatis, &c. dedit, & dat Reverendo D. Joseph Gentili possessionem, & Canonicam institutionem dicti Canonici Parochi, & Curati dictæ majoris Ecclesiæ per impositionem bireti, stolæ, & annuli: ac etiam dictus Dominus Vicarius, accepit à dicto de Gentili juramentum, & professionem fidei in forma, &c.

64 Et in actu, seu instrumen-

to immiffæ, feu traditæ poffef-
 fionis, fic habetur: Dicitur de
 Gentili Canonicus, Parochus,
 & Curatus electus, &c fuit per
 me impofitus atque immiffus in
 realem, actualem & corporalem
 poffeffionem dicti Canonicatus,
 Parochi, & Curati intus dictam
 majorem Ecclefiam per apertio-
 nem, & claufuram Custodiæ
 fanctiffimi Sacramenti, oscula-
 tionem altaris ejufdem, & fon-
 tis baptifmalis: per apertio-
 nem, & claufionem arcæ, in qua
 reponuntur libri Baptifmatis,
 pofalitorum, &c. & per alia
 magna denotantia ipfam poffef-
 fionem.

Lege Barbofam, i qui non
 aliis, nifi his, vel fimilibus clau-
 fulis, & folemnicatibus, ut certè
 fieri folet, Parochos instituit,
 & poffeffionem Parochiæ
 tradit, ita ut ambigere nullus ra-
 tionabiliter jam poffit omnibus,
 & fingulis Montis Regalis Pa-
 rochis

*i Barbof.
 de pot.
 Par 1. p.
 in fine c 2.
 form 9.
 & 12.*

Archiepi-
 nftituens
 accipiendi
 ur in iif-
 ari folitæ
 Parochis.
 no ad rem
 s effe lo-
 unius ex
 è exscri-
 ic habet
 o Coro-
 Sede va-
 c. dedit,
 ph Gen.
 nicam
 nicatus
 majoris
 em bi-
 c etiam
 , acce-
 amen-
 fidei in
 umen-
 ro

rochis jura Parochorum uni-
versa competere.

§. 6.

Alioqui & vivens ab Eccle-
siæ ingressu arceatur : &
moriens Ecclesiastica
careat sepultura.

65 **P**œna non confitentibus
semel in anno, & non
communicantibus in Paschate,
est, ut arceantur ab Ecclesiæ in-
gressu; & ne sepeliantur in loco
sacro: quia tamen est pœna, &
quidem ferenda; non incurritur
ipso facto, sed post sententiam.
In jure, igitur non est pœna ex-
communicationis nec latæ; nec
ferendæ. Solum audio in aliqui-
bus Dioccesibus adesse excom-
municationem ferendam; quæ
si est timeatur.

66 Si quis fidelis moriatur;
hæc

nee constet an communicaverit, saltem in Paschate, est ne sepeliendus in loco sacro? Respondeo, nisi constet non communicasse, judicandus est observasse præceptum, atque adeò ritè sepeliendum.

Adde neminem huic pœnæ (cum sit ferenda) subjici, nisi post latam sententiam. Cum igitur nunc vix in usu sit, ut contra aliquem similis sententia fulmineretur; nunquam ex hoc capite, erit fidelis à sacra Sepultura depellendus.

C A P. V.

De Præcepto Communio-
nis instante mortis
periculo.

§. 1.

An hec præceptum omnes in eo
periculo obliget.

NON modo nonnulli a do-
cent. Cõmunio-
nis præ-
ceptum.

a S. Bona-
vent. Syl-
vestr. Ar-
milla, a-
pud Sua-
rumae

Huc d. 69.
sec. 2. m. 12.